

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΚΑΛΑΝΤΙΝΙ, Ο ΠΑΡ' ΟΛΙΓΟΝ ΔΙΚΤΑΤΩΡ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Ένα άλλοτε πρόσωπο της μεγάλης Γαλλικής Έπαναστάσεως. Υψηλής, φίλος και κατάκοπος τού Ροβεσπιέρου. Όταν ή καρμανιόλα εθριάμβευε. Ναπολέον έ τύραννος! Ένας αυτόκλητος σωτήρ της Γαλλίας. Η μυστηριώδης Κενσούλα. Η επανάσταση με τούς 60 χωρικούς. Η σύλληψις τού Καλαντινι. Πώς τή γλύτωσε. Τό τέλος του, κλπ. κλπ.

Α παρασκήνια της Ιστορίας της μεγάλης Γαλλικής Έπαναστάσεως εινε γεμάτα από παράξενες περιπέτειες, από άλλόκοτα πρόσωπα που έβαιζαν όσποιο ένα σημαντικό ρόλο κ' από τραγικές Ιστορίες... Μιά τέτοια Ιστορία θά σάς διηγηθούμε σήμερα. Πρόκειται για τή ζωή ενός ήμισυαίωνα σανδαλοποιού από τού Άρσας, τήν πατρίδα του περιφημού Ροβεσπιέρου.

Όταν ό Ροβεσπιέρος έπληγε για τελευταία φορά στην πόλη που εγεννήθηκε για να κανονισή τις Ιδιωτικές του υποθέσεις και να κλείση τού μικρού δικηγορικού του γραφείο, πήρε, εξαφανίζοντας στο Παρίσι, όπου έό λίγο θά γινότανε ό μεγάλος και φοβερός άρχηγός της Έπαναστάσεως, κ' ένα φτωχό σανδαλοποιό, τόν Καλαντινι, με τή γυναίκα του και τά δυό παιδιά του. Ό Καλαντινι άρρασιώθηκε από τότε τού Ροβεσπιέρου. Δέν ήταν βέβαια έξαιρετικά έξυπνος ό Καλαντινι αυτός. Έκαμεν μάλιστα πολλές άνομοσίες, αλλά ώρες - ώρες ελεγε κάτι άναλαμπές τού μυαλού του, που δέν μπορούσε να καταλάβη κανείς άν ήτανε περσιτικός άστραπές κρυμμένη μεγαλοφυΐας, ή έκρηξιές αγάριτης τρέλλας. Όσοσδήποτε, φαίνεται ότι ό σανδαλοποιός κατέκτησε τήν άπειροστη εμπιστοσύνη τού Ροβεσπιέρου, ήτανε ύπρητης του, σύμβουλος του και κατάσκοπος του μαζί, και άναδείχθηκε αρκετά μέσα στις λέξεις που ελεχαν ήδρωσι τότε οι Ίακωβίνοι, οι ριζοσπαστικώτεροι από όλες τις επαναστατικές παρατάξεις. Έγινε μάλιστα και άξιωματικός της Έθνοφυλακής.

Από τότε ή ζωή τού Καλαντινι ήταν μια διαρκής περιπέτεια. Ίσχυρός, όσο επντατόσε ό Ροβεσπιέρος, άμειλικτος διοκτήης τών άριστοκρατών και τών άντεπαναστατών, έκαμε ώστόσο και μερικές πράξεις που προδίδουν τήν αγαθότητα που τόν διέκρινε κατά βάθος: Έσωσε, χάρις στην έπιτροπή που ελεγε πάνω στον τρομερό άρχηγό του, πολλούς άθώους από τή άτασία λαμητόμο, ή οποία τήν εποχή εκείνη έκαμεν θύσση σε όλόκληρη τή Γαλλία. Όταν όμως ό Ροβεσπιέρος άνετράπη από τή έξουσία και καταδικάστηκε να θανατωθή κ' αυτός με τή σειρά του, έδωσε και τού άστρο τού Καλαντινι, ό οποίος έχασε τού βαθμού τού άξιωματικού και εκλείσθηκε στη φυλακή, όπου έμεινε πέντε όλόκληρα χρόνια.

Όταν ό παράξενος αυτός άνθρωπος έβγήκε από τή φυλακή, δέν ήσυχασε. Δέν τόν άφηνε να ήσυχάζη ή μεγαλοφυΐα ή ή τρέλλα του. Τά πράγματα ελεχαν αλλάξει πάλι στη Γαλλία. Ήταν ή κυριαρχία τού Μεγάλου Ναπολέοντος, ό οποίος ελεγε άνακροχητή αυτοκράτωρ. Άν όμως ή γαλλικές στρατιές εθριάμβευαν μακριά από τά σύνορα της Γαλλίας, ό λαός όμως, και ιδιαιτέρως ό χωρικοί, εοτέναζαν για τούς βαρείς φόρους και άρχισαν να καταφέρωνται κατά τού Ναπολέοντος, ό οποίος κατέτασε στο στρατό του τή νεολαία της χώρας και τά χωράφια έμειναν άνοι άκολλητήρια. Τότε άκριβώς ό Καλαντινι συλλαμβάνει τού παράτολμο, τού τρελλό σχέδιό του κ' άρχισε να οργανώνη μια πραγματική σινομοσία εναντίον τού Ναπολέοντος.

Τι συνέβαινε μέσα στη φαντασία αυτού τού άνθρώπου; Ελεγε πιστέψει με τά οσάα του ότι ήταν ό ένδεξιμένος για να σώση τή Γαλλία από τόν τύραννο, για να γίνη αυτές ό ισχυρός και καλός κυβερνήτης που θά ώδηγοσε τή χώρα στην ευημερία! Έπιλοφόρησε μάλιστα ό ίδιος τόν έαυτό του «δικτάτωρ τού λαού και προσορών κυβερνήτης της Γαλλίας»!

Πολύ όλιγοι όπαδοί τού άκολούθησαν σ' αυτήν τήν τρελή πιμπιέτιά του. Άλλ' ό θόρυβος που δημιουργήθηκε στις βορεινές επαρχίες της Γαλλίας γύρω από τού όνομά του ήταν τεράστιος. Ό άπλοικός λαός έπίστευσε άληθινα πως προπαροκευατότανε μια έαφνική επανάσταση, και ότι έπι κεφαλής της βρισκότανε ένας «ικανώτατος» στρατηγός, άνθρωπος τού Ροβεσπιέρου άλλοτε. Ό Καλαντινι ενίσχυε όσο μπορούσε τις διαδόσεις αυτές, κατέληξε μάλιστα στο τέλος να τις πιστεύη κ' ό ίδιος. Κ' έτσι ένα βρούδυ άσφασίσε ιά θύση σ' έφορησμού τού άπονεορήμω του σχεδίου.

Τήν ώριμμένη ώρα έξήτανα χωρικοί έτρεξαν στην πρόσκλησή του. Δέν ήταν και πολλοί για μια επανάσταση που ελεγε οσοπό κ' ανατρέψη τού Ναπολέοντα, ώστόσο όμως ό Καλαντινι έμεινε ικανοποιημένος. Η συνέλευσις τών άνακήρυξε «δικτάτωρ τού λαού και προσορών κυβερνήτην της Γαλλίας» και έπειτα οι χωρικοί έναγύρισαν στή χωριά τους, ενώ ό ίδιος με τρεις μοναχά έπίπιστους του ανέλεβε να φέρη εις πέρας όλα τά άλλα: Νά άπελευθερώση δηλαδή τούς φυλακισμένους, οι όποιοι έθιοροούντο ως θύματα της τυ-

ρανιάς τού Βοναπαρτή. Έτσι ό Καλαντινι κ' οι άνθρώποι του κατώρθησαν να εισχωρήσουν στο φρούριο όπου έκρατούντο οι κατάδικοι. Ό Καλαντινι προσάσθησε στην άρχη να έξειγρή τή φρουρά εναντίον τού Ναπολέοντος. Μά ή φρουρά παραένιτκε στην άρχη μ' αυτόν τόν μιούτρολο άνθρωπο που τούς μιλούσε κατ' άρχήν τόν τρόπο. Σε λίγο μάλιστα άρχισαν να γελούν μαζί του. Τότε ό πρωτότυπος αυτός επαναστάτης έφυγε, αφού έμοίρασε στους στρατιώτας μια προκήρυξη. Τι έλεγε νομίζετε ή προκήρυξη αυτή;

«Η έκτακτος και μυστική κονσούλα, έλεγε, άπεφάσισε τήν επανάσταση εναντίον τού Βοναπαρτή. Ό τύραννος έπαισε πάλι να βασιλεύη. Άντικατεστάθη από ένα δικτάτωρ για έξη μήνες, στον όποιον όλόκληρη ή Γαλλία έχει υποχρέωση να ύπακούη. Τά ύψηλά αυτά καθήκοντα ή μυστική Κονσούλα τά έμπιστεψήκε στον στρατηγόν Καλαντινι, ό οποίος, κατόπιν της έξουσιοδοτήσεως αυτής, διατάσσει δια τά στρατεύματα της Γαλλίας πού πολεμούν έξω από τά σύνορα της, πέρα από τού Ρήνου, σάς «Άλλεις και στα Ψυχράτα, να επιστρέψουν άμέσως στη Γαλλία. Στάς κάθε στρατιώτη πού θά γυρίζη, θά δοθούν είκοσι σολιάς κάθε μέρα, ως πρόσθετο επίδομα».

Η τρελλο-δικακήρις αυτή έφερε φαρδειά πλατιά τήν ύπογραφή: Καλαντινι, δικτάτωρ τού λαού, προσωρινός κυβερνήτης της Γαλλίας!

Ένοεοιται ότι δια τα αυτά τά πράγματα δέν άγγισαν να φτάσουν στ' αυτά τόν άρχών. Συνέλεξαν λοιπόν τού δικτάτωρ και τόν ώδήγησαν έμπρός στο στρατιωτικό διοικητή. — Γιατί τό έκανε αυτό; τόν έρώτησε εκείνος. — Για να σώσω τή ζωή μου! άπάντησε ό Καλαντινι.

Ό άτόνυμος δειθυντής τόν κτύπησε τότε με τήν άπορία ζωογραφισμένη στο πρόσωπό του. Ελεγε άκούση να λένε πως ό άνθρωπάκος αυτός δέν ήτανε καλά στα λογικά του και τώρα έσυλλογίζοτανε πως είχανε δικηό όσοι τούλεσαν αυτό.

Όπωσδήποτε ό Καλαντινι βλέποντας πως κινδύνευε, σοφίστηκε μέσα στο κρατητήριο του κάτι για να σωθή. Και εκάθησε άμέσως κ' έγραψε ένα μακροσκελέτατο ύπόμνημα προς τόν Ναπολέοντα. Και τι δέν έρωτες έκαί μέσα!

Όλα αυτά, έγραψε, προέρχονται από μια συνάντηση που ελεχ στην Ψέρε με τρία μυστηριώδη άτομα που κατέχουν μεγάλα άξιώματα. Ησθάν να με βρούν και με ρωτήσαν άν ήμουν άρρασιώκος στον αυτοκράτορά μου. Τούς άπάντησα ναι, και τό όρκισάμουν αυτο έμπρός στον ήλιο που μάς φωτίζει, στην τιμή μου, στο αίμα μου, στο αίμα όλης μου τής οικογενείας!...

Και ό Καλαντινι, εξακολουθώντας τή φαντασιώδη Ιστορία του, πρόσθετε: Οι άγνωστοι ένθροονήθηκαν από τήν άπάντησή μου τούς ελεγε δωση και τού έδωσαν ένα έχειριδίό, τού όποιο αυτός έπηρε στα χέρια του με άνατριχίλα και ένα μεγάλο χειρόγραφο, που τού ελεπαν να καθήση και να τό άντιγράψη τή νόχα. Ησαν γραμμένες σ' αυτό ή άποφάσεις της Κονσούλας, όπως τού ελεπαν.

Δέν θέλωσα, έγραψε παρακάτω ό Καλαντινι, να μάθω τίποτε περισσότερο. Εκάθησα και άντέγραφα τού χειρόγραφου, και σορετήρησα με έκπληξη ότι κάποια Κενσούλα, που δέν έγνώριζα καλά - καλά τι ήταν, με διώριξε άντικατεστάτη της Μιγαλειότητας σας! Φαντασθήτε τότε τι έδοκίμασα μέσα μου. Ό ατεκατάτωρ μου, τόν όποιον αγαπά τόσο πολύ, κινδύνευε! Έπρεπε με κάθε τρόπο να τόν ειδοποιώω. Ελεγε δλθεται ότι οι άγνωστοι με ελεχαν άπιληθείσει ότι άν άνοιγα τού στόμα μου θά με σκοτώναν με είκοσι πέντε χιλιάδες μοχαίρες. Άλλ' έγω έυλοήσομαι: «Στό διόβλο κ' είνι κ' ή εικοσιπέντε χιλιάδες μοχαίρες τους. Πρέπει να οσώω τόν ατεκατερά μ' εν!»

Πώς όμως θά ειδοποιήσε τόν ατεκατερά; Τότε, λέγει, έθυμήθηκε τόν διοικητή τών φυλακών. Τόν έγνώριζε καλά, ήταν παλιός άξιωματικός τού αυτοκράτορος, άρρασιώκος σ' αυτόν. Έτρεξε λοιπόν στο φρούριο, άλλ' ό διοικητής δέν ήταν εκεί. Τι να κάμη; Τότε τούρθε, λει, ή έμεινε να βάλη τήν επαναστατική διακήρυξη κάτω από τις κατρίδες τών στρατιωτών. Ό διοικητής θά τήν έβρισκε και θά τή έστειλε στη Μεγαλειότητά του-έτσι ό Μέγας Ναπολέον θά έοάζετο!

Αυτή εινε ή άλλόκοτη Ιστορία που έγραφε στο όπονημά του ό Καλαντινι. Και χάρις σ' αυτή τή γλύτωσε. Τόν άφηναν ελεύθερο ύστερ από λίγον καιρό. Τού οστέχαν μονάχα να γχη άλλοτε κάπως μικρότερες φιλοδοξίες! Κ' ό Καλαντινι, ό παρ' όλιγον δικτάτωρ της Γαλλίας, πέθανε ήσυχος και λημονημένος...

